

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

R. LOTHAR: «Όταν ή Δημοκρατία διατάζει...» (Θίασος Άργυροπούλου—«Κεντρικόν»). Τ' ότι ή σύγχρονη διεθνής διπλωματία δέν παραμελεί καμμία μηχανογραφία και δέν κάμει διάκριση μέσων, ακόμη κι' όταν αυτά τὰ τελευταία δέ θά μπορούσε νά τὰ χαρακτηρίσει κανείς άλοιώς παρά μόνο ως πορνικά, δέ χωροϋν άμφιβολίες. Τ' ότι ακόμα μιá γυναίκα, συχνότατα, μπορεί νά παίξει σπουδαίο ρόλο, χρησιμοποιοϋμένη ως ένα άπό τὰ μέσα αυτά, και γι' αυτό δέν ύπάρχουν άμφιβολίες. Ό Λόταρ δέν ισχυρίζεται, φανταζόμαστε, ότι άποκαλύπτει τήν Άμερική. Κι' οϋτε θάχει τήν άξίωση πώς μάς δίνει πλέρια τήν εικόνα τών διπλωματικών παρασκηνίων μ' όλες τις βρωμιές και τις άνήθικες επιχειρήσεις τους. Μά για τὸ πολὺ έλληνικό κοινό, είναι μιá άποκάλυψη. Πρώτη φορά του δίνεται ή εύκαιρία νά ιδεί τόσο γυμνή, έστω και μιá λεπτομέρεια τής ζωής αυτής πού στήν έπίσημη γλώσσα τής νομιμοποιημένης άνηθικότητας, όνομάζεται διπλωματική ζωή.

Ό,τι όμως θά ένδιέφερε νά τονιστεί γι' αυτό τὸ έργο είναι τὸ πώς και αυτοί ακόμη οί συγγραφείς του άστικού καθεστώτος, βλέπουν και αίσθάνονται άρκετά καλά, τή malaise εκείνη πού τούς προειδοποιεί για τὸ άδοξο άθριο. Ό Λόταρ είναι καλλιτέχνης και νοιώθει και αυτός πιό καλά άπό πολλούς τόν καρκίνο τής τάξης του κι' άφοϋ δέ μπορεί ν' άντιδράσει άλοιώς τὸ σατυρίζει. Βέβαια, τὸ άντικείμενο τής σάτυρας του δέν είναι ή Δημοκρατία είδικά μά κάθε σύγχρονη κρατική μορφή μπλεγμένη μέσα στόν κυκεώνα τών διεθνών διπλωματικών παρασκηνίων. Έμεις, τή σάτυρα αυτή θά τή θέλαμε πιό έντονη, πιό καυστική, μ' άς μή ξεχνάμε πώς ο συγγραφέας δέ ρίχνει τὰ πυρά του άπό τὸ δικό μας χαράκωμα...

Τὸ καλὸ και άνετο παίξιμο τών ήθοποιών του «Κεντρικού» (μέ ώρισμένες πάντα έξαιρέσεις) συνετέλεσε στήν καλή εμφάνιση του έργου.

Πόσο δύσκολο είναι νά συγκρατείται κανένας μέσα στά πλαίσια τής σοβαρής σάτυρας—τής σάτυρας μέ σκοπὸ και άντικειμενικότητα—κι' άπ' τήν άλλη μεριά, πόσο εύκολο νά κατηφορίζει σέ άνάξιες προχειρότητες, μάς τῶδειξε ο συγγραφέας του «Όταν ή Δημοκρατία διατάζει...» μέ τὸ νέο έργο του: «Ζητείται παρθένος!» πού άνέβασε άμέσως κατόπιν, ο ίδιος θίασος. Θέμα άνάξιο και για σενάριο κινηματογραφικής κωμωδίας ή χοντρής φάρσας για νά προκαλεί τὰ γέλοια τών άφελών άμερικάτων μέ τὰ άλόλ και τις άπαγορεύσεις τους.

Μερικές οίκτηρες σκηνικές εμφάνισεις συμπληρώσανε τήν άποτυχία... Κι' ώστόσο τὸ έργο κράτησε περισσότερο άπό τὸ πρώτο !...